

PRIČA O VREMENU

Čovjeku ništa nije tako teško kao čekati *vrijeme – svojih pet minuta*. Jer stalno vam se čini da je to vrijeme došlo evo baš sad i, ako priliku sada ne iskoristite, poslije ćete se kajati cijeli život.

Vrijeme je na visokoj cijeni, ono se plaća, ono se čuva kao dragulj, vremenu se čovjek divi jer ga vrijeme *vremenom satire*. I, ako je to istina, onda je vrijeme zapravo gospodar cijelome svijetu. Onome tko nema vremena i za koga vrijeme ne radi, ne piše se dobro. Taj je siromah, tome je odzvonilo. Ne kaže se uzalud *sve u svoje vrijeme*.

Vrijeme je neumorno. Ono usprkos svojim godinama uvijek korača istim tempom; kao životni usud opominje naše pakosti, pecka sitne ljudske prljavštine, povremeno čak dođe neko čudno, teško vrijeme za sve nas. To se obično dogodi kada se u svijetu nataloži previše zla, pa obična ljudska dobrota bude manja od vijeka, tuga veća od svake radosti, a ljudima ovlada neko ludilo. Tada *vrijeme čini svoje*. Ono sudi i presudi. A oni koji ostanu kao svjedoci tog vremena, još dugo opominju sve koji dolaze. Ispočetka je njihov glas jak, a poslije tiši, naposljetku kao da i nije više važno. A važno je, jer čovjek neprestano pravi istu grešku, ruši ono što je s vremenom nastalo.

Vrijeme ima svoju aromu, ono je dio svih nas, naših lijepih i onih drugih, teških, trenutaka koji poslije cijeli život pokušavamo zaboraviti, ali nam ne uspijeva.

Nitko ne zna što će mu vrijeme donijeti. A ono svakome daje po zaslugi. I možemo se ljutiti koliko nas volja, možemo nalaziti tisuće razloga koji su trebali utjecati na drukčiju našu sudbinu, možemo cijelom svijetu do bola vikati svakojake prostote, vrijeme će opet neumoljivo presuditi u svoju korist.